

Het
RIMPEL
EFFECT

CLAUDIA
SCHOEMACHER

ROMAN

Het
RIMPEL
EFFECT

CLAUDIA
SCHOEMACHER

De Fontein

Dit boek draag ik op aan mijn echtgenoot,
mijn eigen *ignis aeternalis*

*If I lived the past over, saw today from yesterday
I would be in love anyway
[...]
If I knew then what I know now,
I don't believe I'd ever change somehow...*

– Frank Sinatra, 'I Would Be in Love (Anyway)'

DEEL EEN

Aalsmeer, donderdag 2 april 2015

‘Mijn mond zit op slot, je moet het toverwoord zeggen!’

Julia liet de tandenborstel zakken en zette een boze frons op. ‘Audrey, alsjeblieft, mama heeft nu geen tijd voor spelletjes! Ik tel tot drie en dan doe je je mond weer open! Eén... twee...’ Audrey hield plagerig haar mond dicht.

Het was acht uur ’s avonds en ze zat geknield in de riante badkamer. Ze poetste de tanden van haar zevenjarige dochter met uiterste precisie, want er zat een melktand los. Een buitenstaander zou de aanblik aandoenlijk hebben gevonden, maar Julia niet. Ze was moe. Inwendig telde ze de minuten af tot ze haar artikel kon afmaken. Morgenochtend negen uur was de deadline. Ze keek op haar horloge. De hele avond had ze in de keuken gestaan, de tafel gedekt, haar dochter gevoerd, afgeruimd, en nu was ze eindelijk bezig met de laatste fase van de avond. Hugo, haar echtgenoot, was niet thuis. Hij werkte tegenwoordig in Maastricht en zou vast laat thuiskomen. Zijn eten had ze alvast in de ijskast gezet. Hij hoefde het alleen nog maar op te warmen.

Nog zestig minuten...

Gejaagd gleden haar ogen over de fotolijstjes die op de kaptafel stonden. Naast de babyfoto’s van haar dochter stond een foto van haarzelf gehuld in een kanten jurk, een feestende twintiger in een Amsterdamse discotheek. De foto was als een bevroren fragment uit een film waarvan alleen zij de afloop kende. De gedachte aan vroeger maakte haar weemoedig. Steunend op haar handen kwam ze overeind. Het bloed steeg naar haar hoofd en ze kreeg het warm. Met een handdoek depte ze haar voorhoofd, toen ze werd afgeleid door het ronkende geluid van een Porsche 911. Vreemd. Ze draaide haar hoofd een kwartslag, ze verwachtte hem nog niet.

Vanaf de eerste verdieping sloeg ze hem gade. Hij zat nog in de auto en was onophoudelijk aan het bellen. Julia wachtte geduldig tot hij zou uitstappen. Als hij nou even opschoot, dan kon hij Audrey een verhaaltje voorlezen, dat zou ze prachtig vinden. Zittend op het bed trok ze haar dochter een pyjama aan en wachtte op het dichtslaan van een portier. Het geluid bleef uit. Ongerust liep ze naar het raam. Hugo zat nog steeds in zijn auto. Afwezig dwaalde haar blik van haar echtgenoot naar de tuin. De rozen stonden er prachtig bij, net als de rest van de beplanting. Ze konden er goedkoop wonen omdat Hugo het had opgegeven als bedrijfspand. Voordat zij erin waren getrokken was het gekraakt en hadden vandalen het zwembad vernield. Ze keek weer naar de geparkeerde bolide en probeerde een glimp van haar echtgenoot op te vangen. Dat was lastig vanwaar zij stond. Bovendien had hij zich nu een kwartslag gedraaid, waardoor ze tegen zijn rug aan keek.

In gedachten verzonken liep ze weer naar de badkamer. Ze helde voorover naar de spiegel zodat ze zichzelf beter kon bekijken. Venijnig trok ze een grijze haar uit haar kruin en ze bestudeerde haar wallen. Verdorie, het leek wel of de rimpels naast haar neus en mond nog dieper waren geworden.

‘Mama, wil je me zo een verhaaltje voorlezen?’

Afwezig keek ze omlaag.

Audrey hield een boek voor haar gezicht en hoewel ze smolt, besloot ze onverbiddelijk te zijn. Het artikel móést af. ‘Nee, schat. Vanavond niet.’ Vinnig liep ze naar de gordijnen en ze sloot ze met een ruk. Buiten klonk het gezang van de merels die de schemer aankondigden.

Nog dertig minuten.

‘Mama?’ Audreys stem had een samenzweerderige toon.

‘Ja, schat?’

‘Weet je dat ik wist dat jij mijn moeder zou worden? Ik heb jou en papa zelf uitgekozen!’

Julia’s hart maakte een sprongetje, maar ze was te moe om haar kind te knuffelen. Ze reikte naar Audreys handje en kneep er zachtjes in. ‘En wij hebben jou uitgekozen, lieveling... uit honderd miljoen kindjes.’

Julia stapte het bed in en veinsde dat ze ook ging slapen. Ze ommelde de kleine vingers en bedacht weer dat ze Audrey moest aanleren in haar eigen bed te slapen. Ze was geen baby meer! Jaren geleden was dit slaapritueel geboren uit noodzaak, omdat zij en haar man gek werden van het gehuil. Nu sliepen ze al zeven jaar apart. Zelfs de huisarts had haar vermanend toegesproken: ‘Zo leer je je kind nooit om onafhankelijk te zijn en bovendien,’ hij had zich dichter naar haar toe gebogen, ‘is het niet goed voor jullie seksleven.’ Dat laatste vond Julia niet zo erg. Sinds een paar jaar taalde ze niet meer naar seks. Gek eigenlijk, dat was ooit wel anders geweest. Ze was er gewoon te moe voor.

Geduldig luisterde ze naar de regelmatige ademhaling van het kleine meisje naast haar. Nú, dacht ze. Vlug trok ze haar hand weg, ze schoof de dekens opzij en sloop op haar tenen het bed uit. Net toen ze zachtjes de deur wilde openen klonk het slaperig: ‘Mama, waar ga je naartoe?’

Beneden viel de deur met een klap dicht.

Ze stapte weer in bed en overpeinsde haar dag. Het was vandaag weer niet gelukt om te lijnen. Haar moeder was met appelgebak langsgelkomen en had dat goedbedoeld op haar bureau neergezet. De hele dag had ze er met een schuin oog naar gekeken, eraan geroken, maar het niet aangeraakt. Tot ze zich niet meer kon beheersen. Voordat ze het wist lagen er alleen nog maar kruimels op het schoteltje. Bijna drieënzeventig kilo woog ze nu. Twintig kilo zwaarder dan toen ze haar echtgenoot leerde kennen. Waar was haar leuke ranke figuur gebleven? Waar was het swingende meisje van de foto op de kaptafel? Morgen zou ze rigoureuus beginnen met lijnen. Julia sloot haar ogen en dommelde zachtjes in.

‘Verdomme!’ Het was al dik over tien. Ze was wéér in slaap gevallen, terwijl ze nog zo veel moest doen! Geïrriteerd sloeg ze de dekens van zich af en sloop naar beneden. In de huiskamer passeerde ze haar echtgenoot, die haar niet leek op te merken. Diep in gedachten verzonken staaarde hij naar zijn laptop. In een opwelling draaide ze

zich om en kuste zijn kruin. Hij was dan al vijftig, maar je zou het hem niet geven. Vanaf het prille begin, toen hij als advocaat nog haar belangen behartigde, had ze hem aantrekkelijk gevonden. Zijn reputatie als vrouwenverslinder kende ze, maar ze deed die af als kletspraat van jaloerse meiden die maar wat graag zelf een afspraakje wilden. Na tien jaar huwelijk was de aantrekkingskracht tussen hen er nog steeds, maar de romantiek stond op een laag pitje. Hugo werd volledig opgeslokt door zijn werk en bovendien was er een hoop gebeurd. Te veel, dacht ze wel eens.

Aalsmeer, donderdag 2 april 2015

In het donker staarde Hugo Smith naar zijn mail toen een wolk van Julia's parfum zijn neus in kringelde. Tegelijkertijd leek het alsof iemand zijn kruin aanraakte. Verrast keek hij op. Was Julia in de huiskamer geweest? Hij had haar niet eens opgemerkt. Terwijl hij voor zich uit staarde gingen zijn gedachten naar de middag. Hij zag zichzelf weer zitten tussen kantoorgenoten die een discussie voerden over artikel 58 FW, ook wel faillissementswet genoemd. Een kleine dertig jaar geleden was hij summa cum laude afgestudeerd en hij had twintig jaar aan het roer van Smith & Lenningh gestaan. Een advocatenimperium dat hij nota bene zelf groot had gemaakt. Goed, dat was nu allemaal verleden tijd want Lenningh had hem eruit gewerkt en overall zwartgemaakt. Door alle negatieve berichten in de media was er niemand die nog met hem wilde werken. Behalve dit kantoor dan. Hugo dacht na over de ironie van het leven en zat zich stilletjes te verbijten. Elke bepaling, elk woord, ja, zelfs elke puntkomma van artikel 58 FW kende hij vanbuiten. Ironisch dat ditzelfde wetsartikel nu zijn ondergang zou inluiden. Het was nog slechts een kwestie van tijd.

‘Indien de bevoegdheid van artikel 58 van de faillissementswet misbruik van recht oplevert, en uitoefening in casu niet tot bestrijding van de faillissementskosten leidt, maar juist ingrijpende nadelige gevolgen heeft voor de gefailleerde, dan ben ik van mening –’

De jonge advocaat was met zijn pleidooi gestopt omdat Hugo zó hard op zijn potlood had gebeten dat dit brak. Verstoord hadden zes hoofden zich naar hem omgedraaid. Hugo had terug gegrijnsd, waarna zijn confrère lichtelijk geïrriteerd de draad had opgepakt.

‘... dan ben ik van mening dat het stellen van een termijn door de

curator misbruik van recht oplevert door diezelfde curator. Het enige mogelijke belang is waarschijnlijk zijn eigen salaris.’

Deze hele discussie leek op een afspiegeling van Hugo’s eigen situatie. Hij had die angstvallig voor de buitenwereld verborgen weten te houden en tevergeefs gewacht op nieuws van mr. Kreuger, zijn advocaat. Om drie uur wist hij of het hof hem persoonlijk failliet zou verklaren. Dat zou desastreus zijn. Het zou consequenties hebben voor zijn toekomst en mogelijk de genadeklap betekenen voor zijn carrière. Hugo zou te maken krijgen met een curator die zou bepalen wat hij aan salaris mocht overhouden. In de praktijk kwam dat neer op een leven op bijstandsniveau. Onopvallend had hij op zijn horloge gekeken en de minuten afgeteld tot het carillon van de Sint-Servaasbasiliek zou aanslaan.

Toen het eindelijk zover was, en de laatste klanken van Gods roepstem in brons verstomden, was hij vliegensvlug opgestaan. ‘Amices, wilt u mij excuseren?’

Zonder hun antwoord af te wachten was hij met grote passen de vergaderzaal uit gebeend. Gestrest had hij twee treden tegelijk genomen en was het kamertje van de secretaresse binnengestormd. ‘Even geen telefoon!’ had hij haar toegebeten. Half staand, zonder ook maar de moeite te nemen om te gaan zitten, had hij zijn Outlook geopend. Tot zijn ergernis was er geen mail van zijn advocaat. Niets. Nada. Geïrriteerd had hij met zijn vlakke hand op het bureau geslagen. Verdomme! Nu wist hij nóg niet waar hij aan toe was. Hij haatte het als ze hem zo lieten bungelen. Hij wilde net Kreuger bellen, toen zijn oog viel op een Facebook-berichtje. Op zijn verzoek had Simone de oppas een selfie gestuurd die niets aan de verbeelding overliet. Wellustig waren zijn ogen over haar lichaam gegleden. Haar benen waren stevig en vlezig, precies waar hij stiekem van hield...

‘Heb je al iets gegeten?’

Julia’s stem bracht hem met een klap terug in de realiteit. De beelden van Simones lichaam vervaagden, werden weer opgeborgen in de krochten van zijn geest. Hij probeerde neutraal te klinken: ‘Ja, schat, bij het tankstation, een paar broodjes kaas.’

Ze vertrok zwijgend naar haar werkkamer, waarna Hugo Outlook weer opende. Eindelijk was er mail van zijn advocaat.

Geachte confrère,

Uit de administratie is gebleken dat mijn kantoor tot op heden geen betalingen heeft mogen ontvangen van de facturen over het laatste kwartaal. Ik kan u geen surseance van betaling geven omdat de betalingstermijn al met vier maanden is overschreden. Indien er per omgaande geen betaling plaatsvindt, ben ik helaas genoodzaakt het behartigen van uw belangen per direct te staken.

Hoogachtend,
Mr. E.W. Kreuger

Driftig stak Hugo zijn bankpas in de ABN-e.dentifier en toetste zijn code in. Als een bezetene ging hij door zijn digitale bankafschriften. Hij wist toch zeker dat hij die decemberfactuur had betaald. Zijn advocaat mocht hem niet in de steek laten! Niet nu! Hij keek naar een stapel blauwe enveloppen die hem herinnerden aan de inkomstenbelasting over 2013 en 2014. Binnen een maand moest hij afrekenen. Als het hem niet lukte zou de Belastingdienst overgaan tot executieverkoop van Inboedel en Voertuigen en hem persoonlijk failliet laten verklaren. Hij liet zijn blik ronddwalen in de huiskamer. Zijn vrouw had antieke voorwerpen waar ze aan gehecht was, de schilderijen die ze ooit bij een veilinghuis had gekocht, de kristallen karaffen die ze had geërfd van haar oma. Misschien moest hij maar het een en ander weghalen, voordat ze er beslag op zouden leggen. Of erger nog, voordat ze tot een openbare executieverkoop zouden overgaan. Julia zou het niet overleven als haar dierbare spulletjes in het openbaar werden geveild. Hij hoorde haar de kamer binnenkomen. Met zijn gezicht strak op het beeldscherm gericht scrolde hij verder alsof er niets aan de hand was. Hij wilde haar niet al te zeer belasten met zijn problemen.

Hugo had Julia elf jaar geleden leren kennen bij Smith & Lenningh. Staand bij de receptie had hij haar binnen zien komen, op hoge hakken en met driftige tred. Vlak voor zijn neus had ze zich omgedraaid en geroepen: ‘Welke advocaat van dit kantoor heeft het beste trackrecord?’ Bij wijze van antwoord had hij geamuseerd zijn wenkbrauwen opgetrokken. De receptioniste, die telefonisch druk in gesprek was, hing haastig op toen ze zag dat de directeur werd aangesproken. Hij was erg onder de indruk geraakt van Julia’s prachtig gevormde benen en smalle enkels. Ze bewoog zich gracieus als een ballerina, waarbij haar dikke kastanjebruine haar met haar meedeinde. Haar bleke teint beviel hem, evenals haar donkere, sprekende ogen en hoge jukbeenderen. Gebiologeerd had hij naar haar handen gekeken; ogenschijnlijk lagen ze rustig op de balie, maar haar witte knokkels verraadden nervositeit. Er was iets aan haar houding wat hem fascineerde: ze leek sterk, maar oogde tegelijkertijd heel kwetsbaar, op een verontrustende manier. Hugo kon het niet verklaren, maar ze riep een acute begeerte bij hem op die pijn deed in zijn lendenen.

Via de receptioniste was hij erachter gekomen dat haar baan op de tocht stond. Ze wilde weten wat haar rechten waren en had dringend een advocaat nodig. Als grondlegger van het advocatenimperium hield Hugo zich alleen bezig met grote overnames. Een jurist gespecialiseerd in arbeidsrecht kreeg haar zaak toegewezen, maar Hugo had er persoonlijk voor gezorgd dat hij ervanaf werd gehaald. ‘Smith neemt het over,’ was de korte boodschap van Dinie, Hugo’s secretaresse.

Hugo stak veel tijd en energie in Julia’s verdediging, en declareerde slechts een symbolisch bedrag. Jaren later biechtte hij haar de kleine details op die hem na hun eerste lunch waren bijgebleven: de manier waarop ze haar vork hield, het schuin houden van haar hoofd als hij aan het woord was.

Uiteraard had hij de zaak gewonnen en bij hun afscheidslunch leek ze melancholisch. Toen hij het portier voor haar openhield, was zij het geweest die hem vol op de mond had gekust. Met grote moeite had hij zijn lachen kunnen inhouden.

Als misplaatst grapje had hij voorgesteld om voor haar een flat te

kopen, dicht bij zijn hoofdkantoor, zodat ze altijd in zijn buurt was. Julia was in razernij ontstoken. ‘Als je iets met mij wilt beginnen, zul je simpelweg moeten scheiden.’ En daar kon hij het mee doen.

Hugo moest diep in de buidel tasten om van Ellen, zijn eerste echtgenote, af te komen maar Julia was het waard. Het resultaat was een jarenlang getouwtrek om de alimentatie. Moegestreden was hij uiteindelijk akkoord gegaan.

Hij kon op dat moment niet bevroeden dat een conflict in zijn eigen bedrijf op het punt stond te escaleren. Tijdens een van de laatste vergaderingen zouden zijn collega-aandeelhouders hem met een meerderheid van stemmen uit het management én uit het bedrijf zetten. ‘Verschil van inzicht in het te voeren beleid’ werd als reden bij de deken opgegeven, maar volgens Hugo was jaloezie het ware motief. Hugo had meer charisma, en was degene die regelmatig in de media verscheen en om zijn visie werd geprezen. Allemaal tegen het zere been van Lenningh.

Uiteindelijk escaleerde de zaak omdat Hugo een aantal mislukte overnames had begeleid. Voor het eerst in jaren leed het bedrijf verlies. Lenningh verdacht Hugo ervan met de overnames zijn eigen zak te spekken. In de media verschenen negatieve publicaties en aangezien Hugo het gezicht van het bedrijf was, zag Lenningh zijn kans schoon. Hij overtuigde de overige aandeelhouders ervan dat het bedrijf beter af zou zijn zonder Smith. Een meerderheid van de aandeelhouders stemde toe in zijn ontslag.

Het conflict met zijn zakenpartners, rechtsgeleerden van het zwaarste kaliber, mondde uit in een titanenstrijd. In meer dan vijf provincies gold er een concurrentiebeding, waardoor Hugo geen praktijk meer kon voeren in steden waar ooit zijn naam aan de gevels had geprikt. Krachttoeren moest hij uithalen om te kunnen overleven.

Hugo was opgebrand en binnen het gezin eiste dat zijn tol. Hij moest een betalingsregeling treffen waarvan hij wist dat hij die niet kon aflossen. En alsof alle ellende niet genoeg was kwam daar ook nog eens een aanslag van de Belastingdienst bij én de dreiging van een persoonlijk faillissement. Hugo Smith, ooit een van Nederlands suc-

cesvolste advocaten, vocht als een bezetene om niet persoonlijk failliet te gaan. Hij had Julia en Audrey graag een onbezorgd leven willen geven, maar de toekomst zag er allesbehalve zonnig uit. In plaats daarvan pakten zich donkere financiële wolken samen. Het kostte Hugo steeds meer moeite om zijn stress te kanaliseren.

Aalsmeer, vrijdag 3 april 2015

Geruisloos liep Julia de trap op naar haar werkkamer. Er speelde jazzmuziek en haar schemerlamp verspreidde een warm licht. Hier, in haar werkkamer, kwam ze daadwerkelijk tot rust. Memory Lane noemde haar echtgenoot het spottend, doelend op de oude foto's en agenda's die slordig in schoenendozen waren gepropt. Ze was bezig met een artikel over de vette jaren negentig en installeerde zich achter haar computer. Ze ontdeed een rapport van elastiek en begon te lezen.

Het Sociaal en Cultureel Planbureau constateerde dat de meeste Nederlanders zich in 1997 welvarend, trots en tevreden voelden. Dit gevoel van algemeen welbehagen werd in Nederland veroorzaakt door de toenmalige sociaal-economische situatie, die zeer gunstig was...

Ze wreef in haar nek. Wat staken die onbezorgde jaren negentig toch schril af tegen haar huidige situatie. De terreuraanslagen van IS, de aanhoudende crisis en de financiële besognes van haar echtgenoot stemden haar somber. Ze sloot haar ogen. Hoe gelukkig had zij zich in de jaren negentig gevoeld. De zorgeloosheid, het optimisme. Had ze zich dat voldoende gerealiseerd? Of had ze gedacht dat het eeuwig zou duren? Een duiveltje in haar binnenste fluisterde: *Als je had geweten wat je nu weet, had je dan dezelfde keuzes gemaakt? Was je dan met Hugo getrouwd?* Julia wilde de demonen tot zwijgen brengen en schudde haar hoofd. Hij gaf haar soms de schuld van zijn financiële malaise. Net als de torenhoge alimentatie die hij aan zijn ex moest betalen. Dat was ook allemaal háár schuld. Zij had immers op een

scheiding aangedrongen. Wat hem betrof waren ze gaan samenwonen zonder boterbriefje en was Ellen gewoon mevrouw Smith gebleven. Gedachteloos draaide ze met haar pen. Zou ze als ze alles van tevoren had geweten hetzelfde hebben gedaan? Natuurlijk, Audrey was uit liefde geboren, en hun kind was haar alles.

Ze keek omhoog. Ze hoorde Hugo de trap op lopen naar de zolderkamer. Het was zijn slaapplek sinds hij zeven jaar geleden uit de echtelijke sponde was verbannen. De laatste trede kraakte toen ze haar hoofd boven het trapgat uit stak. Ze tuurde in de donkere ruimte maar zag hem niet. Net toen ze zich wilde omdraaien, ontwaarde ze een reepje licht onder de badkamerdeur. ‘Hugo?’ riep Julia richting de dichte deur. Er kwam geen antwoord. Ze riep hem nogmaals. ‘Hugo!’ Ze hoorde het piepen van een binnenkomend sms’je.

Driftig ging het slot van de badkamerdeur. ‘Wat is er!’

‘Ik wilde je alleen maar even gedag –’

Zonder wat te zeggen smeed hij de deur weer dicht. Ze was zijn onhebbelijkheid inmiddels gewend. Meestal was er stress op de zaak of er was weer een aanmaning. Julia draaide zich om en liep de trap af naar haar werkkamer op de tweede verdieping. Zachtjes sloot ze de deur en ze las verder.

In 1997 was de troonrede van koningin Beatrix bijna euforisch te noemen. Het optimisme onder het Nederlandse volk was dan ook opvallend groot. Dit optimisme bestond in andere landen niet...

De wieltjes onder haar stoel maakten een rollend geluid terwijl ze zich voortbewoog naar de kast. Haar ogen gleden over de boeken *Je kunt je leven helen* van Louise Hay en Eckhart Tolles *De kracht van het NU* en toen vond ze wat ze zocht. Uit een stapeltje oude agenda’s pakte ze die van 1997. Julia dacht na, in dat jaar was zij eenentwintig en lag de wereld voor haar open. Ze bekeek het kinderlijk geschreven lijstje met goede voornemens.

Goede voornemens 1997

- 1) sparen
- 2) geen zonnebank meer nemen
- 3) 's ochtends koude douchestraal op de benen tegen cellulitis

Ze bladerde verder en werd achttien jaar terug in de tijd gezogen. Er was ongeloof over de dood van modeontwerper Gianni Versace. Een maand later verdriet om de dood van Lady Diana Spencer. Bizar toch, de vergankelijkheid van het leven. De Twin Towers waren nog intact en de euro was nog niet ingevoerd. Ze bladerde terug naar donderdag 24 juli 1997. Haar oog viel op een vergeeld krantenbericht dat ze zorgvuldig had ingeplakt:

In een paar jaar tijd is het handelen in aandelen een ware volkssport geworden. De graadmeter van de Amsterdamse beurs, de AEX-index, doorbrak gistermiddag de magische grens van 1000 punten. Analisten spreken van een ware 'campinghausse', omdat naast de traditionele grote beleggers steeds meer particulieren actief meedoen aan de beurshandel. Zelfs op de camping houden zij gewapend met hun mobiele telefoons het koersverloop nauwlettend in de gaten.

Geamuseerd bladerde ze verder. Ze dacht terug aan Mark, haar toenmalige vriend, met wie ze in 1997 samenwoonde. Hij was optiehandelaar en maakte haar 's ochtends altijd wakker. Ze moest voor hem de koersen voorspellen, voordat hij naar de optiebeurs vertrok. Als ze nog sliep schreeuwde hij: 'Gaat de AEX-index omhoog of omlaag?' Ze kon er nu om grinniken maar destijds was het knap irritant. In Marks ogen kwam de AEX-beweging voort uit volstrekke willekeur. Dus, beredeneerde hij vrolijk, kon hij het net zo goed aan háár vragen! Ze bedacht hoe naïef ze vroeger was. Godzijdank was daar niets meer van over. Ze was in shock toen ze na de breuk hoorde hoeveel vriendinnetjes Mark er tijdens hun relatie op na had gehouden. Ze had er nooit iets van gemerkt.

Julia klapte haar agenda dicht en sloot de deur van haar kantoortje. Het huis was nu donker. In gedachten verzonken liep ze de houten trap af, toen ze plotseling bij haar enkels werd gegrepen. Een ijselijke schreeuw ontsnapte haar.

‘Slaap je nou nog niet?’ Hugo had een grote grijns om zijn lippen.

‘Ik moest nog iets afmaken.’ Ze klonk geïrriteerd, ze was zich doodgeschrokken.

Hij schraapte zijn keel. ‘Schat, vind je niet dat het veel te lang geleden is dat we tijd voor elkaar vrijmaakten?’ Zachtjes streelde hij de binnenkant van haar dijbeen. ‘Weet je dat ik je nog altijd net zo begerlijk vind als tien jaar geleden?’ Hij tilde de zoom van haar duster op. ‘Je bent misschien wat voller dan vroeger, maar ik vind je nog steeds waanzinnig sexy.’

Julia wist waar hij opuit was en lachte vermoed. ‘Ik ga slapen, ik moet morgen vroeg op.’

Hij deed alsof hij haar niet had gehoord en maakte haar duster los. ‘Ik heb zo’n zin om je hier ter plekke te nemen.’ Zijn stem klonk gesmoord tegen haar borsten.

Met gesloten ogen leunde ze tegen de trap. Hij kuste haar schaamhevel. Ze kon zich niet meer herinneren wanneer ze voor het laatst hadden gevreeën. ‘Straks wordt Audrey wakker...’

Hugo gespte zijn riem los. Gedecideerd draaide hij haar om, zodat ze nu met haar billen tegen hem aan stond. Met wat spuug bevochtigde hij zijn vingers. Julia kreunde toen hij haar van achteren peneetreerde en zocht steun bij de leuning. Ze keek naar zijn broek die om zijn enkels hing en protesteerde nu iets luider: ‘Straks hoort Audrey ons nog!’

Hijgend beet hij in haar oorlelletje. ‘Audrey kan ons niet horen, die ligt allang onder zeil. Ontspan je.’ Hij kuste haar nek en fluisterde hees: ‘Julia, ik heb zo’n zin in je...’

Haar duster gleed op de grond en ze stond volledig naakt op de trap. Ze voelde zich vervreemd en wachtte geduldig tot het schokken kwam... Met een gesmoorde schreeuw tegen haar rug kwam hij klaar. Het lauwe zaad druppelde in een dun straaltje langs haar benen. Julia

voelde zich verward en maakte aanstalten om te vertrekken, maar hij hield haar tegen. Zwijgend stonden ze in het donker tegenover elkaar, tot hij de stilte verbrak.

‘Ik weet dat ik je verwaarloosd heb de afgelopen tijd.’ Hugo pauzeerde even, alsof hij zijn woorden zorgvuldig afwoog. ‘Ik voel dat ons huwelijk me door mijn vingers glipt en dat wil ik niet. Begrijp je dan niet dat ik de laatste jaren onder hoogspanning heb geleefd? Ik heb je daarom niet altijd kunnen geven wat je verdiende. Soms weet ik het gewoon niet meer...’

Hugo zocht naar woorden, want hij wilde de boodschap zo terloops mogelijk laten klinken. ‘Misschien is het beter dat je morgen wat antieke snuisterijen naar je moeder brengt. Tenminste die waar je aan gehecht bent...’ Zijn stem haperde. ‘Ze dreigen met een executie van de inboedel.’

‘Ze?’ Julia’s stem klonk zacht.

‘De Belastingdienst.’

Julia liep zonder ook maar iets te zeggen naar beneden. Ze wilde al die ellende niet meer horen. De geur van verschaald sperma kwam haar tegemoet. Even twijfelde ze of ze zich zou wassen, maar ze was te moe. Bovendien zou haar dochter wakker kunnen worden. Ze gleed tussen de lakens en begroef haar hoofd in het kussen. Ze wilde huilen, maar ze voelde geen enkele emotie. Geen kwaadheid, niets. Waarom had ze toch altijd het gevoel dat Hugo haar niet alles vertelde, dat hij een hoop voor haar verzweg?

Haar hart begon te bonzen. Het leek alsof ze geen lucht kreeg en er iets zwaars op haar drukte. Iets greep haar naar de keel. Waren het de financiële problemen die haar verlamden? Of was het een voor-aankondiging van een beginnende depressie? Binnenkort zou ze een afspraak maken met haar huisarts. Ze wilde weer voelen, lachen – maar vooral leven! Ze probeerde te slapen, maar het lukte niet. Diverse gedachten spookten door haar hoofd en ze bleef maar malen. Morgen zou ze te moe zijn om ook maar iets te ondernemen. Ze wilde slapen. Nu!

Lees verder in *Het rimpeleffect*.

Eerste druk september 2017

Copyright © 2017 Claudia Schoemacher

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie © Plainpicture/Robert Daly

Auteursfoto omslag © Fotostudio Govert de Roos – Hollandse Hoogte

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4251 2

ISBN e-book 978 90 261 4252 9

NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Dit is een roman. Alle personages en gebeurtenissen zijn fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.